

Oli in Tom

Zala Černe

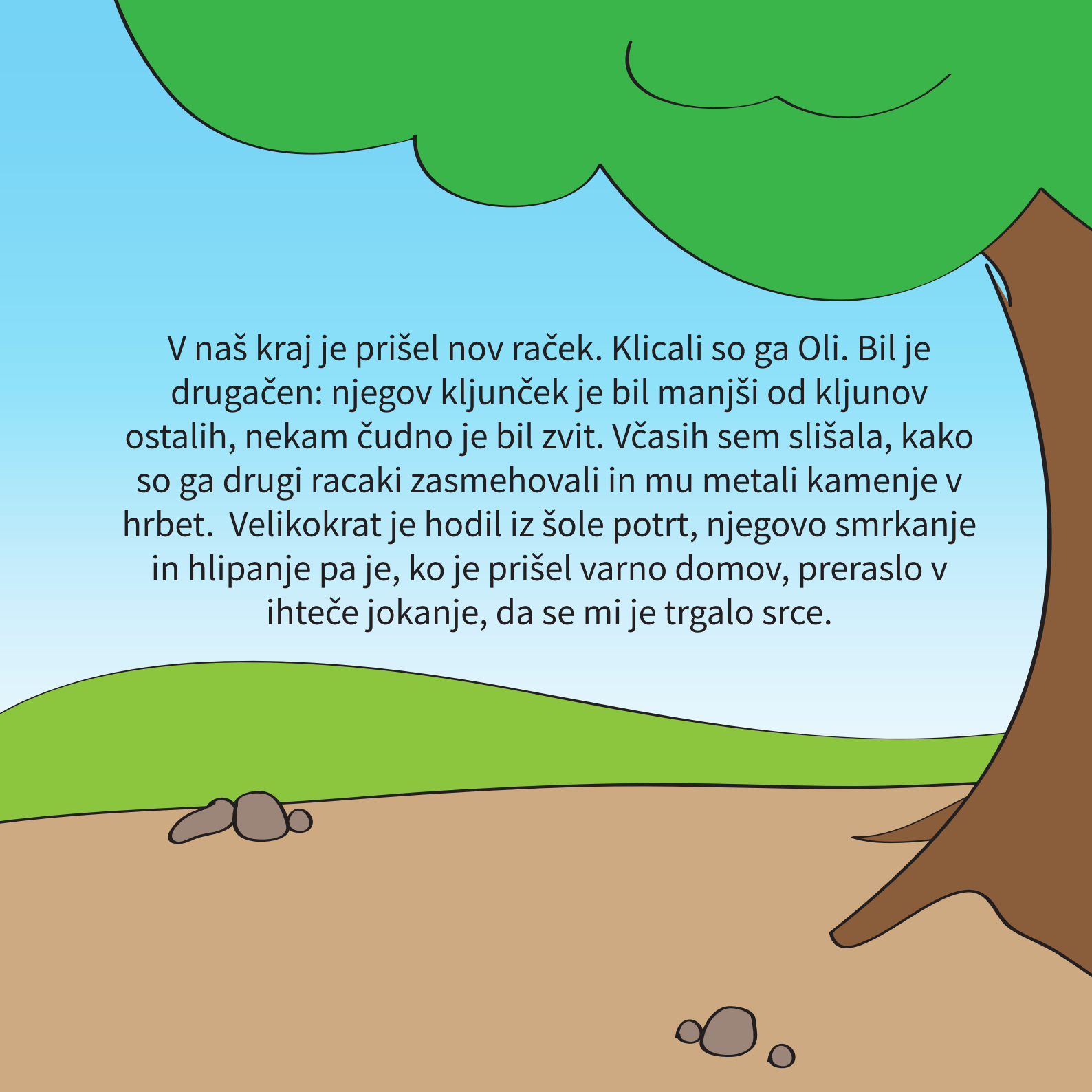
Avtorica: Zala Černe
Ilustrator: Jaka Brezavšek
Pomoč pri ilustracijah in priprava na tisk: Jelena Uršič
Jezikovni pregled: Nejc Rožman Ivančič

Prevodi tekstov za zgoščenko
Prevod v angleščino: Iris Češljar
Lektoriranje: Svetlana Kutin Funda
Prevod v italijanščino in lektoriranje: Jasna Božič

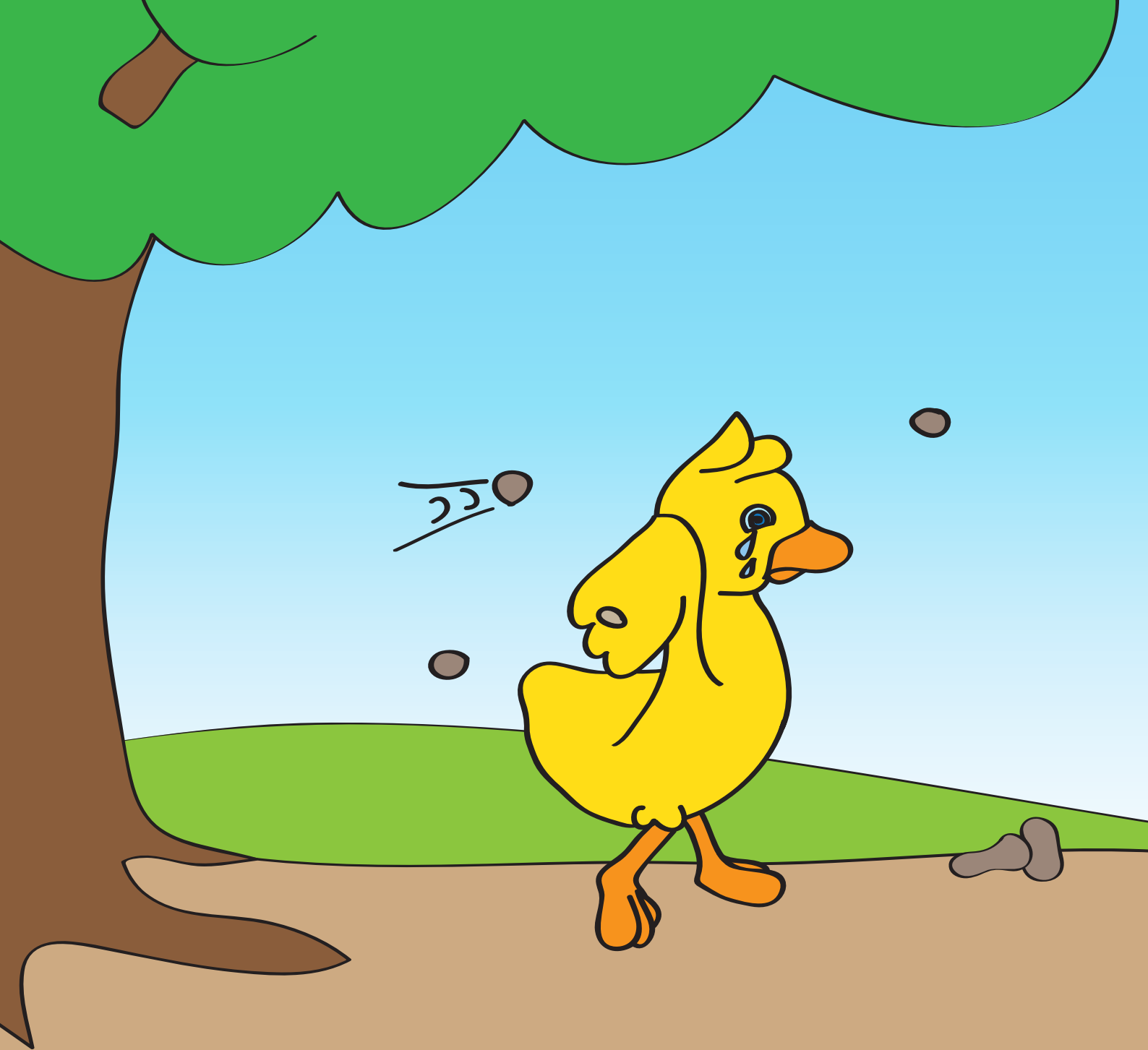
Zahvaljujem se radiu Koper za pomoč pri snemanju zgoščenke
in Alji Furlan, ki mi je zarisala smernice pri pisanju otroške zgodbe.

Dariu in družini

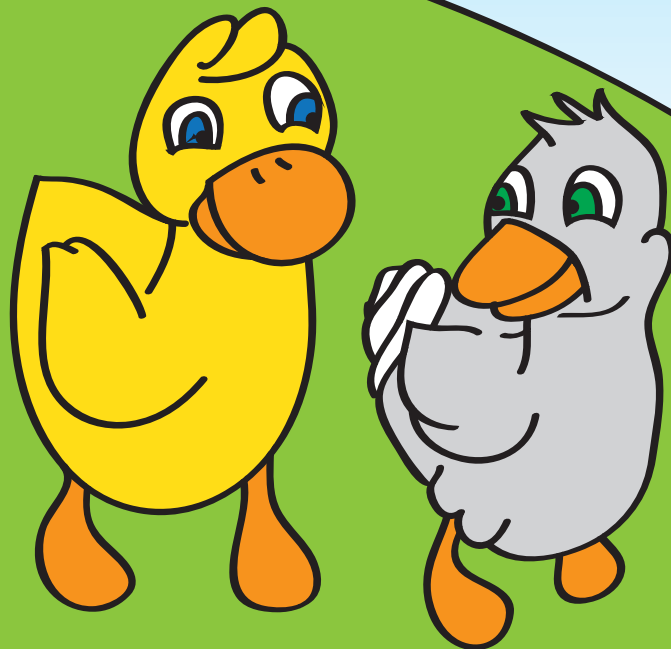

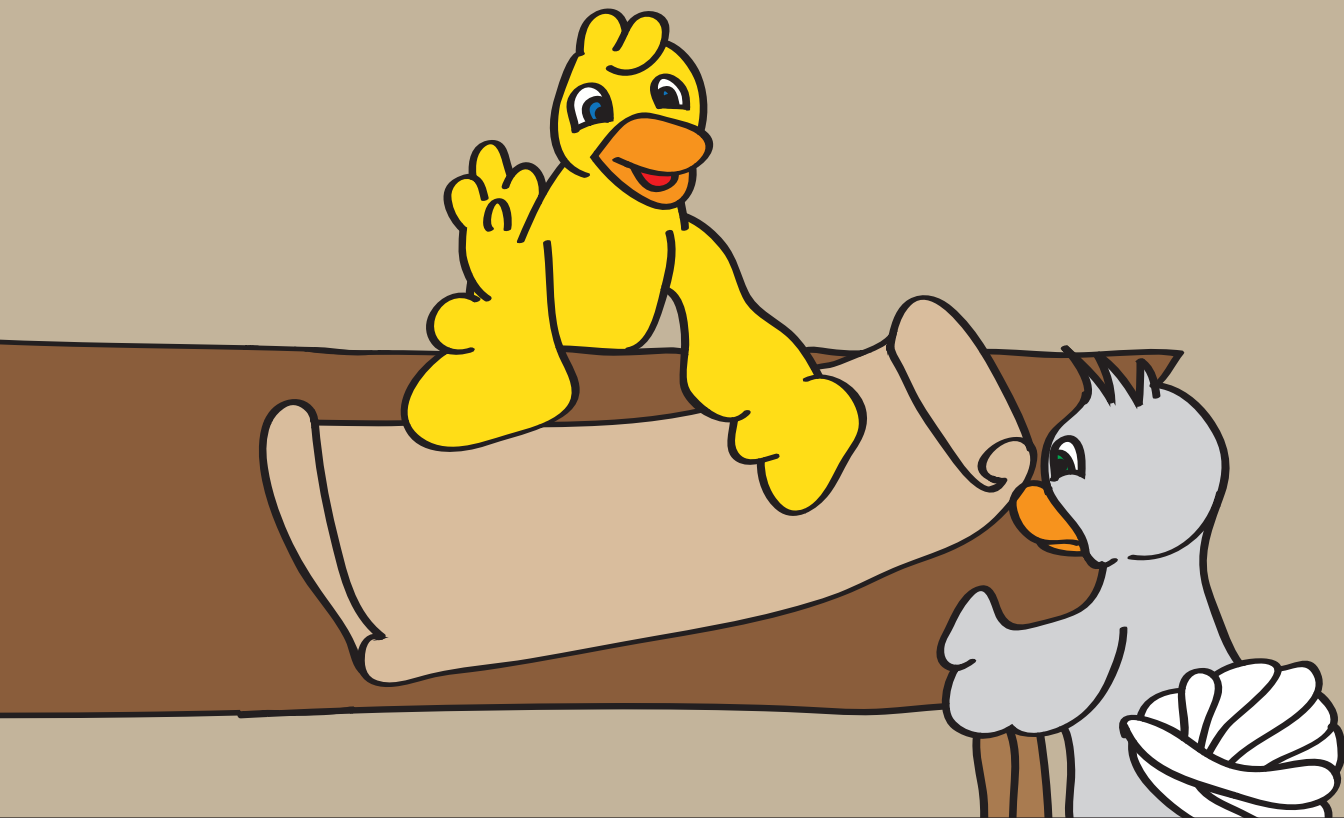
V naš kraj je prišel nov raček. Klicali so ga Oli. Bil je drugačen: njegov kljunček je bil manjši od kljunov ostalih, nekam čudno je bil zvit. Včasih sem slišala, kako so ga drugi racaki zasmehovali in mu metali kamenje v hrbet. Velikokrat je hodil iz šole potrta, njegovo smrkanje in hlipanje pa je, ko je prišel varno domov, preraslo v ihteče jokanje, da se mi je trgalo srce.

Nekega popoldneva, ko je sonce toplo grelo perje malega račka, je k njemu pristopil raček Tom. Nežno ga je potrepljal po ramenu in ga nekaj potihem povprašal.

Čez nekaj minut sta jo že prešerno mahala proti slaščičarni, Olijev nasmeh pa je bil večji od njega samega. Bolje sem pogledala ta nasmejani par in opazila, da račkov ponesrečeni kljunček prav nič ne izstopa. Racak Tom je imel namreč poškodovan repek. Če je bil to tisto, kar ju je zbližalo, ne vem. A od takrat naprej sta bila nerazdružljiva.

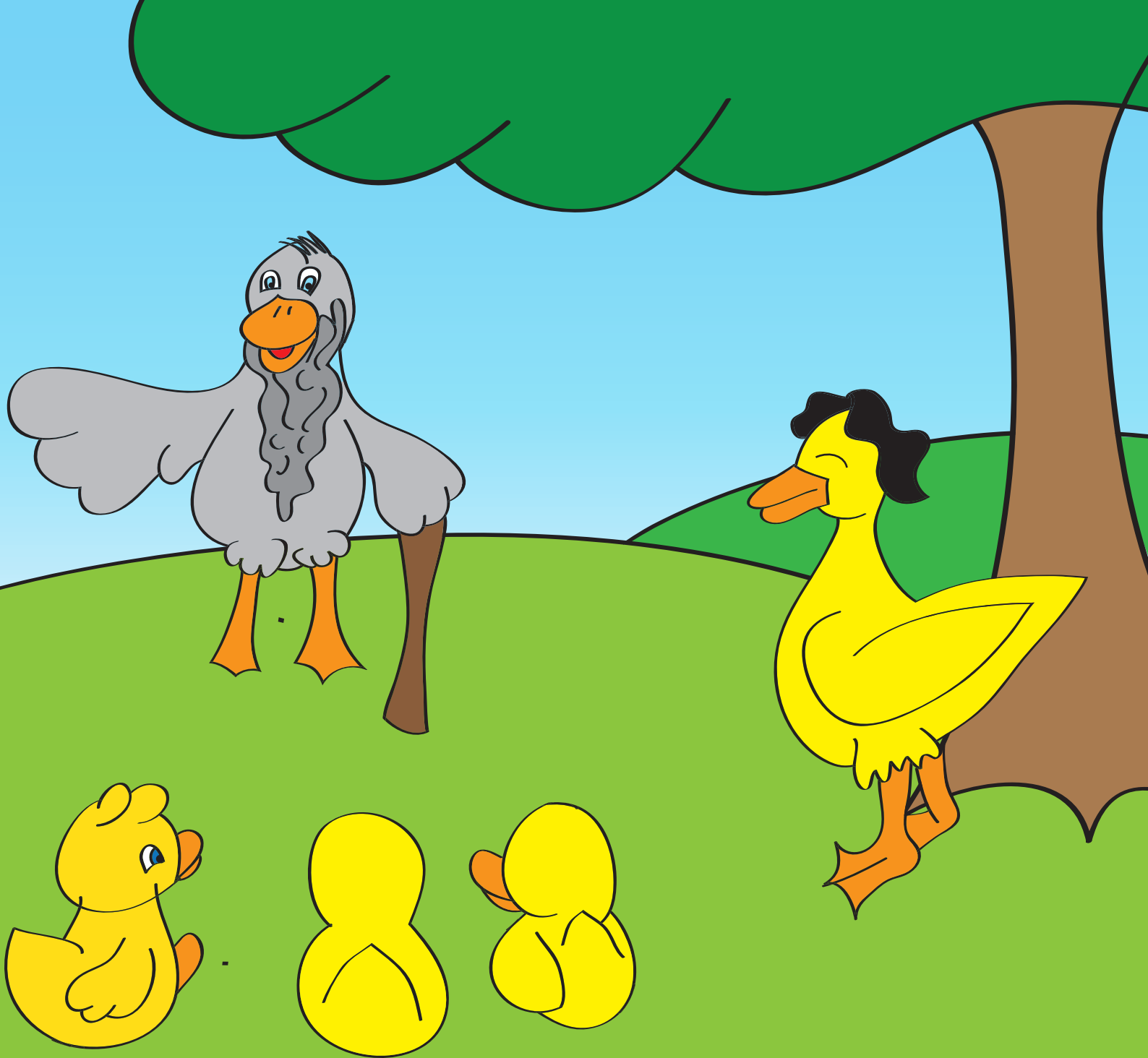

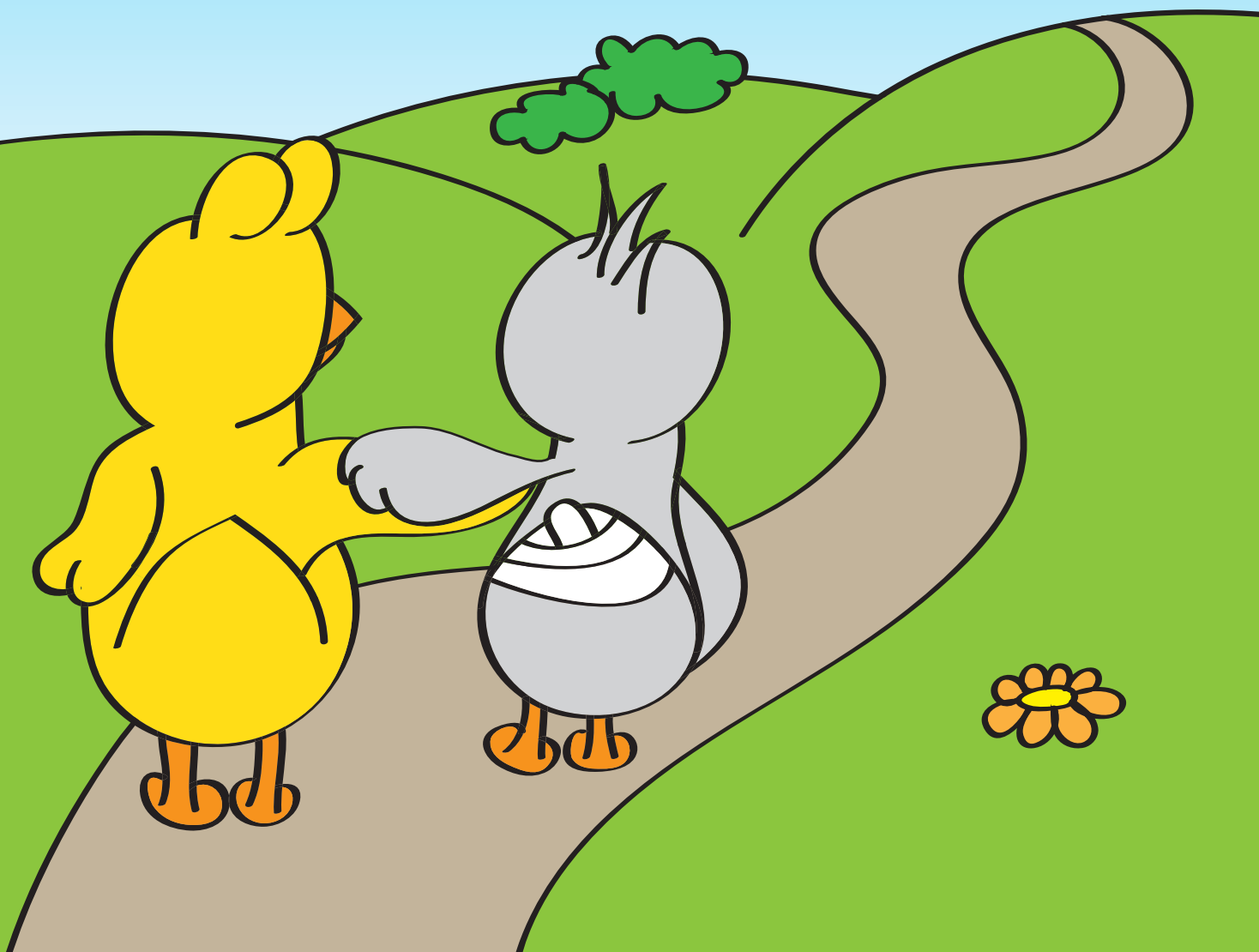
Drugi ju niso marali. Postajali so vedno bolj predrzni in dogajalo se je, da sta morala domov malodane teči, saj bi ju drugače ostri kamni ranili do krvi. A Olija in Toma to ni ustavilo. Nista se kaj prida menila za ostale, vedno več časa sta prebila za veliko mizo sredi polic s knjigami, kjer sta obračala zemljevid v levo in v desno ter se šepetaje menila o sila pomembnih rečeh.

V kraju je živel tudi stari modri racak, ki je neznansko rad pripovedoval zgodbice. Starši so si ob njegovem pripovedovanju zvito mežikali in se potihoma hahljali, mladi rački pa so velikih oči srkali vsako njegovo besedo. Ena od takih pripovedk je bila tudi tista o rdeči daliji, ki ti izpolni vsako željo. Mala račka sta ga neprenehoma spraševala, naj jima pove, kje rase, da bi jo poiskala. In Stari jima je vsakič znova povedal vse od začetka, izpustil ni nobene podrobnosti. In nekega dne sta se odločila, da bosta odšla tja, da si popravita kljunček in repek. Vsi so ju prepričevali in poskušali zadrževati, a zaman. Ko se mali raček nekaj odloči, to drži. In končno je napočil ta dan, ko sta se mala Oli in Tom odpravila iskat rožo, da jima izpolni željo.

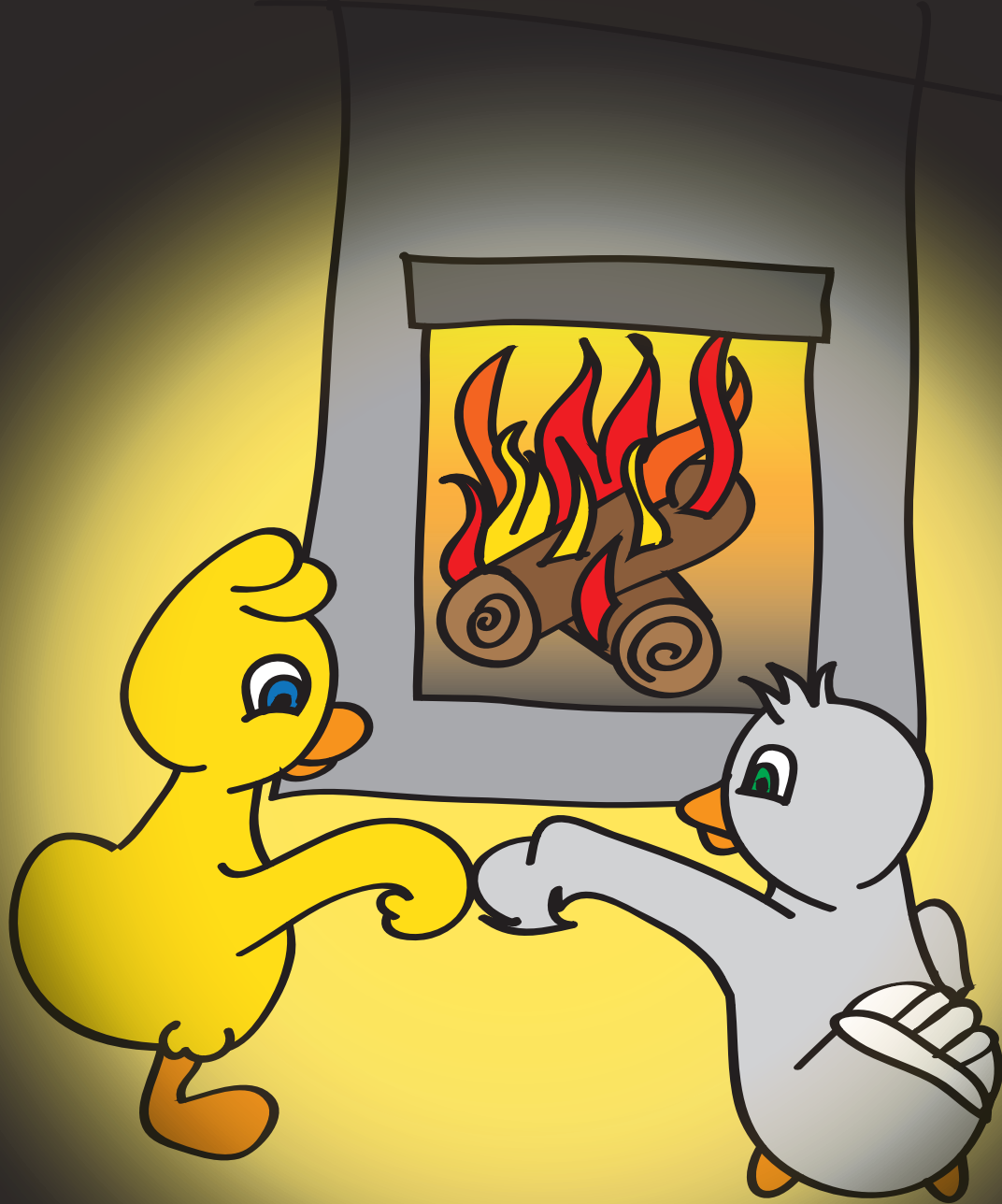
Mama je vsakemu zavila košček kruha za na pot in si neopazno obrisala solzo slovesa. Zaželela jima je srečo in racaka sta odrinila dogodivščinam naproti.

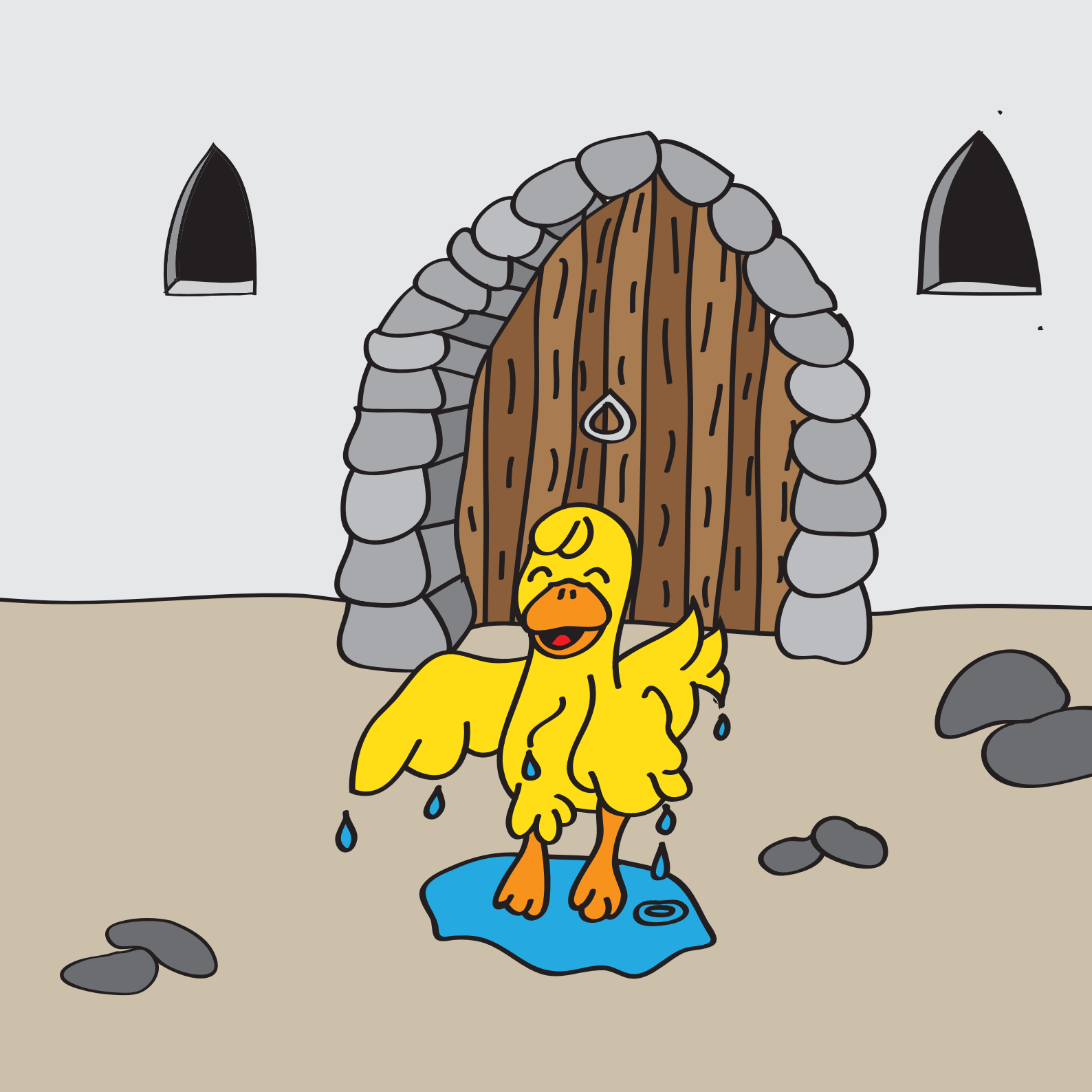
Dan jima je hitro minil in že se je mračilo, ko sta na nebu zagledala zlovešče temne oblake. Res jima je prišlo prav, ko sta ob prašni poti zagledala hišico, pa še prav čedno za povrh. Potrkala sta in vstopila. Vse je bilo lično pospravljeno, še par copatkov je bil prav ljubko zložen v vrsto. Sredi sobice je stal mogočen kamin, ki sta se ga res razveselila, saj jima je mraz že načenjal topla kožuščka.

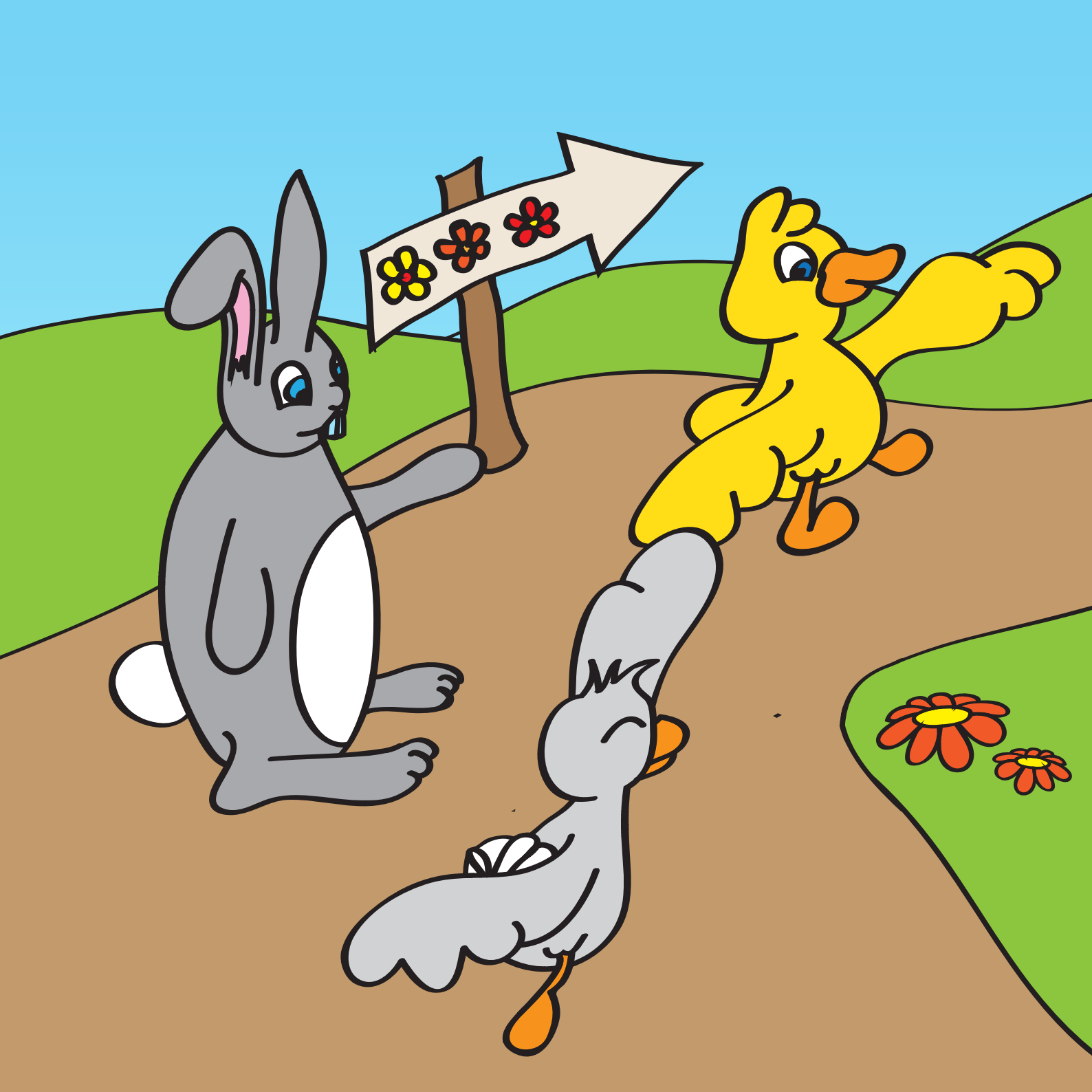
Hitro sta nabrala dračja in suhih vej, preden se je popolnoma stemnilo, ter zakurila. Vsak je smuknil v mehko posteljico in s toplim kaminom je bilo prav prijetno. Sredi noči pa se je Tom prebudil, ves se je tresel od mraza. V kaminu je žarela le še žerjavica, ogenj je ugasnil. Strašno rad bi odšel do nabranih polen, ki sta jih pustila v kotu, da bi znova zanetil ogenj. A strašno se je bal Teme, te črne gospe z neštetimi rokami, ki te lahko zgrabi na vsakem vogalu. Lovi samo ponoči, najraje mlade račke. Kar streslo ga je, ko je pomislil, da bi moral sam prečkati celo sobico. Nekaj časa je še prestrašeno mižal in se poskušal ogreti. Zaman. Čisto nežno je zbudil Olija ter mu povedal o strašni gospe. Ta se je zaspano nasmehnil ter prijel Toma za roko, čeprav bi silno rad spal naprej. Ampak prijatelji so za to, da gredo skupaj z nami tja, kamor se bojimo iti sami, zato je brez besed zlezel iz postelje. Skupaj sta prečkala preprogo, hodila še naprej, Teme pa ni bilo od nikoder. Ves zmeden je svoje razmišljanje zaključil tako, da Tema napada le bose račke, ki mižijo od strahu. Takoj ko ji pokažeš zobe, prestrašeno izgine. Skupaj sta podkurila in se znova odpravila spat.

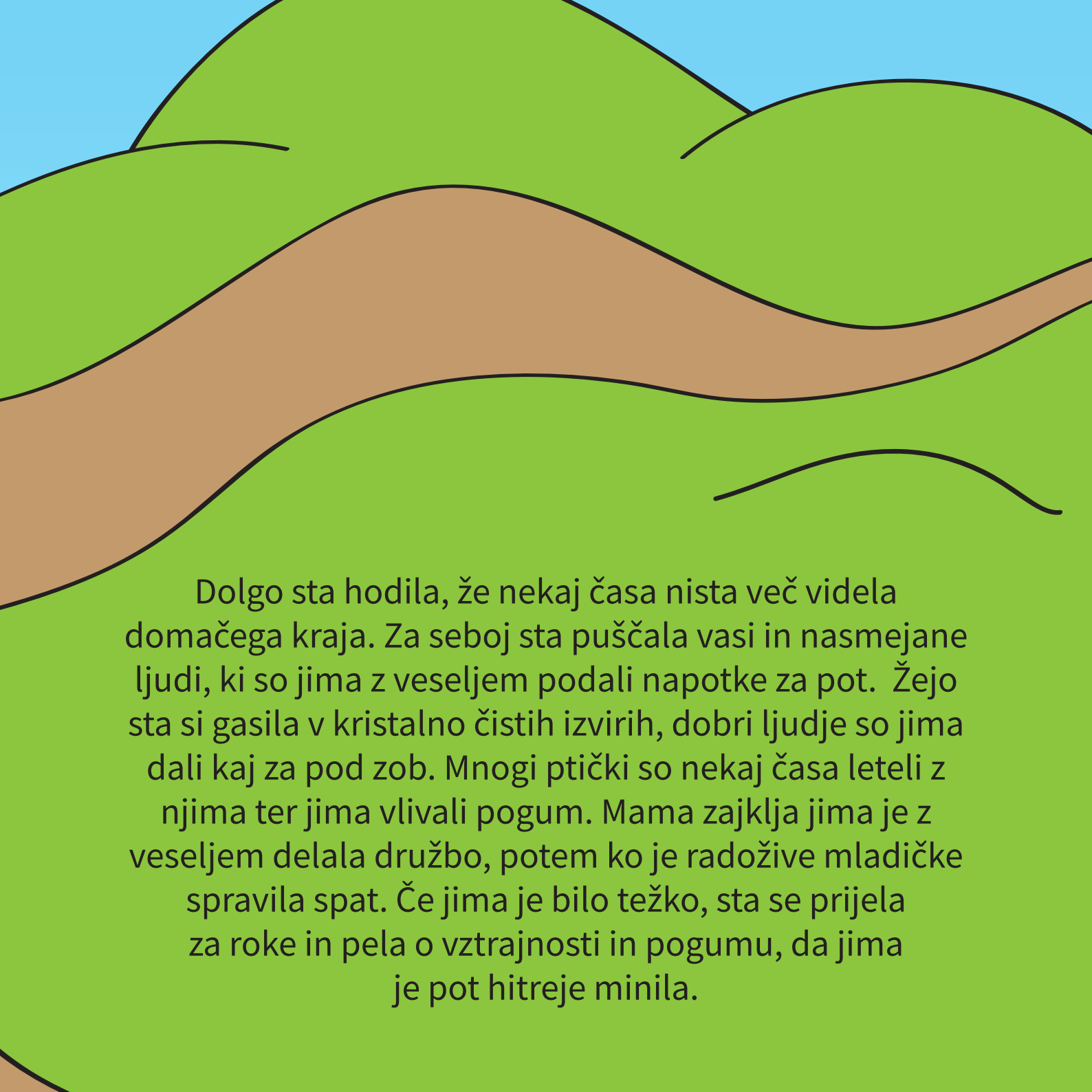

Prispela sta do velikega gradu in Olija je silno zanimalo, ali sta v njem kralj in kraljica. Na vse pretege se je trudil priti v grad, a to mu je preprečeval širok in globok jarek. Sploh ni vedel, kaj bi, ko je začel glasno gagati in klicati prebivalce gradu: »Kje ste vsi? Je tam tudi kraljica? Ima kralj res razkošno rdeče ogrinjalo? Silno rad bi vas videl!« Nihče se mu ni oglasil, le vedro vode je pokukalo čez obzidje. Močan curek ledene vode je objel malega račka, da je ves premočen obstal brez besed kot polit cucek.

Sprva je ostra tišina rezala zrak, nato pa sta oba bruhnila v glasen krohot. Smejala sta se, da so jima solze tekle po licih in da sta ju trebuščka že prav pošteno bolela. Smejoč sta se odpravila naprej, oba pa sta se strinjala, da svojega kljunčka ni najbolj pametno vtikati v prav vse stvari.

Dolgo sta hodila, že nekaj časa nista več videla domačega kraja. Za seboj sta puščala vasi in nasmejane ljudi, ki so jima z veseljem podali napotke za pot. Žejo sta si gasila v kristalno čistih izvirih, dobri ljudje so jima dali kaj za pod zob. Mnogi ptički so nekaj časa leteli z njima ter jima vlivali pogum. Mama zajklja jima je z veseljem delala družbo, potem ko je radožive mladičke spravila spat. Če jima je bilo težko, sta se prijela za roke in pela o vztrajnosti in pogumu, da jima je pot hitreje minila.

Brezskrbno sta nadaljevala pot, ko se je okoli njiju nekaj čudno zdrznilo. Gozd je zašelestel in vztrepetal, vse ptice so utihnile. Mehko tišino je prerezal najstrašnejši krik, kar sta ga kdaj slišala. To je bil oster krik bolečine iz dna duše. Nekoga je moralo nekaj zelo, zelo boleti. Račkoma je zledenela kri v žilah in spreletel ju je mraz. Brez besed sta oba začela teči v smeri krika, kar so ju nesle tačke. Mali ptiček je padel iz gnezda. Prav tisti, ki jima je velikokrat vlival moči med potjo. Kako jima je bilo žal. A ni bilo kaj čakati. Oli je sopihajoč oddirjal iskat medveda Zdravnika, Tom pa je poskušal pomagati po svojih najboljših močeh. Ptičku je hladil čelo in ga držal za slabotno perut, ko je bilo najtežje. Medtem so prihitele tudi druge živali ter obkrožile ranjenca. Medved Zdravnik mu je seveda oskrbel rano ter mu zravnal polomljeno perut. Dvignili so ga v gnezdo in ga pustili počivati. Vse gozdne živali pa so ponosno čestitale račkoma, ki sta tako pogumno pomagala malemu ptičku.

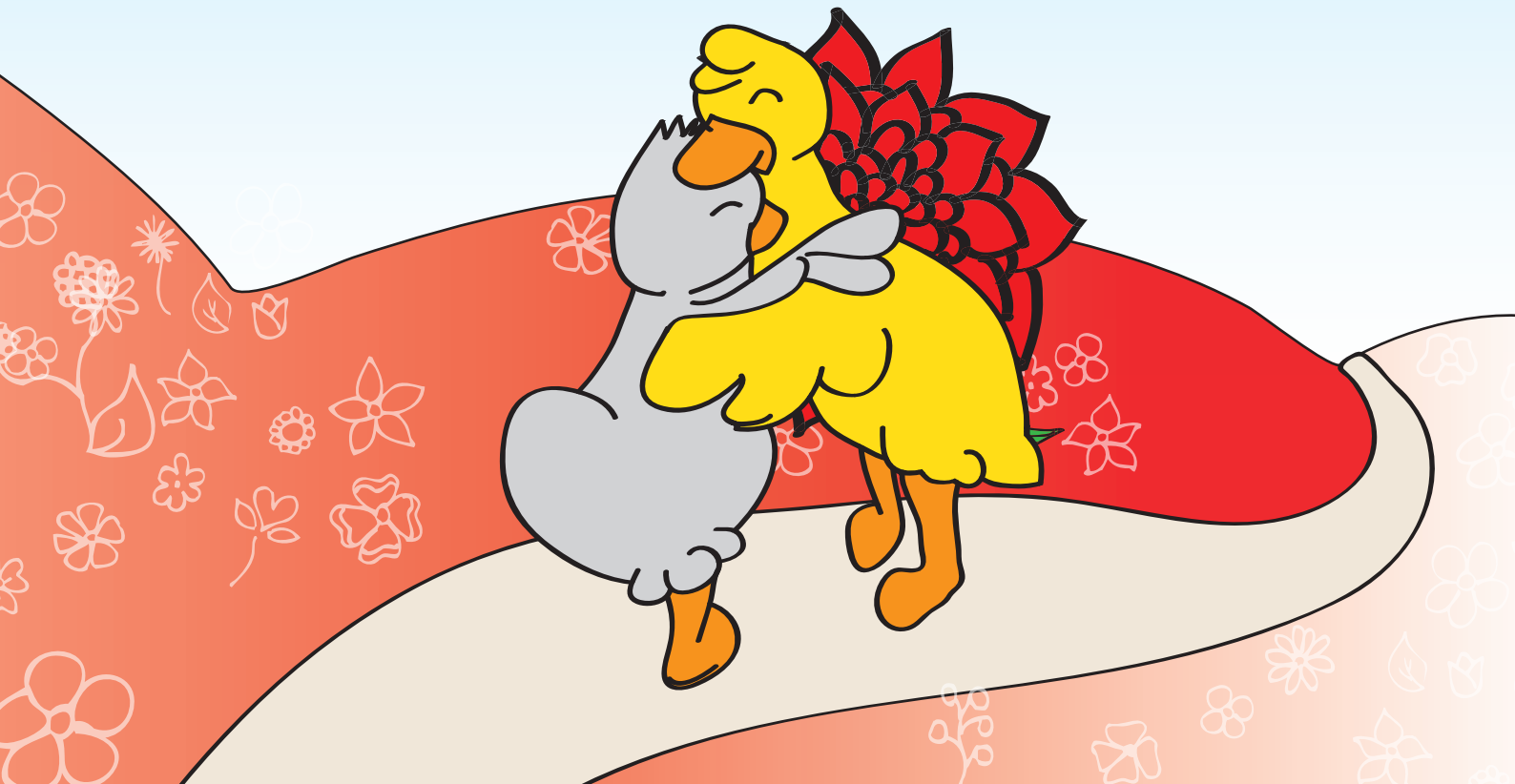

Kar naenkrat pa sta prišla na vrh hriba, enakomerno poraščenega z mehko travo. Zazrla sta se predse in tam zagledala dolino, ki je bila prekrita s preprogo rdečih rož. Le po sredini je vodila ozka potka, po kateri sta se spustila Oli in Tom. Nestrpno sta si ogledovala vse tisto dišeče cvetje, ki se jima je razprostiralo pred očmi. »Ko bosta prišla tja, bosta vedela, katera roža je prava,« jima je zagotovil stari modri racak, preden sta odrinila na pot. In res sta. Najbolj rdeča od vseh je bila, že od daleč se je vonjal njen opojni vonj priložnosti. Pohitela sta proti njej in se zazrla v tisto čudovito cvetlico. Še tako zgovornima račkoma je takrat lepota vzela besede iz ust. Obstala sta kot začarana. Tom se je zdrznil prvi. Rahlo boječe se je zazrl v Olija in se odhrkal. Nežno je prijel steblo cvetlice in zaprtih oči globoko vdahnil. V trenutku se mu je repek začel spreminjati in postal je prav zares čeden. Zavidal mu ga je še sam Oli, ki ga ni nikoli preveč skrbela oblika malega štrclja iz ritke. A zdaj je bil na vrstni on. Dolgo je zbiral pogum. Zazrl se je v cvet, nato premeril Toma. Pa spet opazoval rožo. In Toma. »No, a bo že kaj?« je zanergal Tom. »Mama bo za moj prihod spekla pito z jagodičjem, čimprej bi rad izmaknil sladki košček iz še vročega pekača.« Oli ga je še zadnjič na dolgo pogledal, nato pa zaril svoj odškrtnjeni kljunček v cvet. Tudi sam je z zaprtimi očmi vdihoval njen vonj in v mislih močno upal, da se mu želja izpolni.

Ko je končal, se je negotovo ozrl naokoli. Z njegovim kljunčkom se ni nič zgodilo. Popolnoma enak je bil kot prej. Tom se je z grozo zazrl vanj: »Ne! Čudežna dalija ne deluje več! Poglej, kljunček imaš še vedno enak. Le kaj se je zgodilo z rožo, da noče več ubogati najinih želja?!«

Tiho, mirno in skoraj boječe je začel: »Pravzaprav si nisem zaželel, da bi mi rožica pomagala spremeniti moj kljunček, da bi me drugi racaki vzljubili. Vso to pot, ki sva jo prehodila, sem premišljeval, da pravzaprav nočem, da bi me drugi imeli radi samo zato, ker sem jim enak. Dovolj mi je, da si ti moj prijatelj, kar sem si tudi zaželel. Zame si vreden več kot vsi racaki skupaj.« Prijatelja sta se nato nasmejanih lic počasi vrnila domov.

Upam, da jima bo
pita z jagodičjem
teknila!

